

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.671 van 17 september 2013
in de zaak A. 204.724/IX-7656**

In zake : Kim CRETEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pascal Lahousse
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Leopoldstraat 64

tegen :

de LOKALE POLITIEZONE HERENT-KORTENBERG
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sofie Cauwenberghs
kantoor houdend te 2440 Geel
Diestseweg 155
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 4 mei 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 8 maart 2012 van het politiecollege van de lokale politiezone Herent-Kortenbergh, waarbij Kim Creten de zware tuchtstraf van de “schorsing bij tuchtmaatregel voor een duur van één week” wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 april 2013.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal Lahousse, die verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Ineke Michielsen, die loco advocaat Sofie Cauwenberghs verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. In een informatieverslag van 22 februari 2011 wordt aangegeven dat nazicht werd gedaan of de verzoekster tijdens de diensttijd zou nalaten te patrouilleren of opdrachten op initiatief uit te voeren.

Tijdens een controle op 12 februari 2011 wordt vastgesteld dat de verzoekster – zonder dat daar reden toe was – een deel van haar dienst op een privéadres heeft doorgebracht en dit terwijl zij in haar dienstbulletin heeft vermeld dat zij haar dienst had gewijd aan patrouilleren in inbraakgevoelige wijken en verkeerstoezicht.

Op 4 maart 2011 wordt de korpschef – verzoeksters gewone tuchtoverheid – hiervan in kennis gesteld.

3.2. Op 12 april 2011 stelt de korpschef een voorafgaand onderzoeker aan. In zijn verslag komt de voorafgaand onderzoeker tot het besluit dat de verzoekster op diverse data tijdens haar dienst – en zonder dat daartoe aanleiding was – op een privéadres aanwezig was en dat zij dit nooit op het dienstbulletin heeft vermeld, maar integendeel steeds een vermelding heeft genoteerd die niet strookt met de werkelijkheid. Voorts werd ook vastgesteld dat de verzoekster in meerdere gevallen de reglementaire maaltijdpauze ruim overschreden heeft maar toch als diensturen heeft aangegeven en dat zij in een enkel geval onvoldoende snel kon reageren op een oproep via de muurtelefoon.

3.3. Op 16 augustus 2011 beslist de korpschef om voor de feiten verzoeksters hogere tuchtoverheid -het politiecollege van de politiezone- te adiëren. Deze beslissing is gesteund op de volgende overwegingen:

“Gelet op de bepalingen van de wet van 13 mei 1999, inzonderheid op de artikelen 2, 3, 5 en 32, vierde lid;

Rekening houdend met de feitelijke elementen vervat in het dossier;
Overwegende dat de feiten mogelijks, gelet op hun aard en hun ernstig karakter, een zware tuchtstraf kunnen genereren;”

Op 17 augustus 2011 worden het tuchtdossier en de motivering van de adiëring aan de hogere tuchtoverheid bezorgd.

Ook de verzoekster wordt van de adiëring op de hoogte gebracht en dit met een aangetekend schrijven van 17 augustus 2011 en een tweede aangetekend schrijven van 18 augustus 2011. Beide aangetekende zendingen worden evenwel verstuurd naar haar vorig adres “Kalenberg 16, 3210 Lubbeek”.

3.4. Op 17 augustus 2011 stelt het politiecollege een inleidend verslag op waarin aan de verzoekster de volgende tuchtfeiten ten laste worden gelegd:

- “• Het niet uitvoeren van de voorgeschreven opdrachten als permanentieploeg of piekploeg, meer in het bijzonder een zichtbare en aanspreekbare aanwezigheid op het grondgebied van de politiezone HerKo.
- Het niet respecteren van de voorschriften inzake de organisatie van de arbeidstijd voor het voltijds tewerkgesteld statutair personeel, meer in het bijzonder de regels inzake de reglementaire maaltijdpauze voor permanentiediensten.
- Het niet onverwijld en accuraat optreden naar aanleiding van een oproep, komende vanuit de bevolking.
- Het niet correct vermelden van de uitgevoerde opdrachten op het dienstbulletin”.

Er wordt aangegeven dat de feiten op 29 maart 2011 aan het politiecollege ter kennis werden gebracht en dat dit de datum is die in aanmerking genomen moet worden voor het bepalen van de verjaringstermijn van de kennisgeving van het inleidend verslag. De tuchtoverheid overweegt om de verzoekster voor de feiten de zware tuchtstraf van de “inhouding van wedde van 10% gedurende een maand” op te leggen. Ten slotte wordt vermeld dat de verzoekster kan vragen om mondeling te worden gehoord en dat zij binnen de dertig dagen volgend op de dag van de kennisgeving van het inleidend verslag een verweerschrift kan indienen.

Het verslag wordt een eerste maal aan de verzoekster ter kennis gebracht met een aangetekend schrijven van 19 augustus 2011 en een tweede maal met een aangetekend schrijven van 22 augustus 2011. Beide aangetekende zendingen worden evenwel verstuurd naar verzoeksters vorig adres.

3.5. Op 12 september 2011 informeert de secretaris van ACV Openbare Diensten – Politie, die door de verzoekster werd gecontacteerd, naar de stand van het voorafgaand onderzoek en de eventuele verdere gevolgen op disciplinair vlak.

Op 14 september 2011 wordt de secretaris van ACV Openbare Diensten – Politie door het politiecollege ingelicht over alle procedurestappen die tot dan zijn doorlopen. Wat de aangetekende zendingen van 17 en 18 augustus 2011 met betrekking tot de adiëring van de hogere tuchtoverheid en de aangetekende zendingen van 19 en 22 augustus 2011 houdende kennisgeving van het inleidend verslag betreft, wordt er op gewezen dat het afgetekende bewijs van aflevering kan opgevraagd worden in het postkantoor van Lubbeek, waar alle aangetekende stukken werden afgeleverd. Er wordt tevens op gewezen dat sinds 23 augustus 2011 de periode van dertig dagen voor verweer loopt. Het politiecollege stelt voorts dat het zich erover verwondert dat de secretaris van ACV Openbare Diensten – Politie hierover niet diepgaander door de verzoekster werd ingelicht.

Op 21 september 2011 antwoordt de secretaris van ACV Openbare Diensten – Politie hierop dat het niet verwonderlijk is dat de verzoekster niet in kennis gesteld werd van het inleidend verslag aangezien het niet naar haar wettelijke woonplaats werd gestuurd, ondanks het feit dat zij reeds op 19 mei 2011 haar wijziging van woonplaats naar het adres “Kerkomsesteenweg 216A, 3370 Boutersem” heeft gemeld. Dat er een afgetekend bewijs van aflevering bestaat waaruit blijkt dat het inleidend verslag wél aan de verzoekster werd betekend, is ook voor de secretaris van ACV Openbare Diensten – Politie een raadsel.

3.6. Op 28 september 2011 vraagt de secretaris van ACV Openbare Diensten – Politie om overeenkomstig artikel 29, tweede lid, van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten mondeling te worden gehoord, ondanks het feit dat de verzoekster nog niet in het bezit is gesteld van het inleidend verslag en het volledig tuchtdossier.

Nog dezelfde dag ontvangt de verzoekster een kopie van het tuchtdossier.

Met betrekking tot de vraag om gehoord te worden stelt de hogere tuchtoverheid evenwel dat zij niet op deze vraag ingaat aangezien de termijn van dertig dagen ruim werd overschreden.

3.7. Op 3 oktober 2011 verleent de verzoekster mandaat aan de secretaris van ACV Openbare Diensten – Politie om haar gedurende de tuchtprocedure te verdedigen.

3.8. Op 3 oktober 2011 stelt de hogere tuchtoverheid voor om de verzoekster de zware tuchtstraf van de “inhouding van wedde van 10% gedurende een maand” op te leggen.

3.9. Op 11 oktober 2011 dient verzoeksters tuchtverdediger bij de tuchtraad een verzoek tot heroverweging in tegen het voorstel van zware tuchtstraf.

3.10. Op 5 december 2011 en 12 januari 2012 vinden hoorzittingen voor de tuchtraad plaats. De verzoekster legt een verweerschrift neer waarin zij diverse verweermiddelen aanvoert.

3.11. Op 9 februari 2012 geeft de tuchtraad zijn advies. Hij stelt dat de feiten bewezen zijn, dat ze aan de verzoekster kunnen worden toegerekend en dat ze een tuchtvergrijp uitmaken in de zin van artikel 3 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten. Wat betreft de strafmaat stelt de tuchtraad dat de door de hogere tuchtoverheid voorgestelde zware tuchtstraf van de “inhouding van wedde van 10% gedurende een maand” te licht is en dat de zware tuchtstraf van de “schorsing gedurende één week” meer aangewezen is.

Met betrekking tot de door de verzoekster opgeworpen verweermiddelen stelt de tuchtraad in zijn advies:

“4 Betreffende de procedure

4.1 Middelen opgeworpen door de verdediging

4.1.1 Eerste middel:

4.1.1.1 Verzoekster stelt dat geen tuchtvordering meer kan worden ingesteld omdat zij niet binnen de zes maand na de kennisname of vaststelling van de feiten kennis heeft genomen van het inleidend verslag nu een bevoegde tuchtoverheid kennis heeft genomen van de feiten op 04 maart 2011 terwijl verzoekster slechts kennis heeft genomen van het inleidend verslag op 28 september 2011 nadat de vervaltermijn verlopen was.

4.1.1.2 De inspecteur-generaal betwist dat de korpschef op 04 maart 2011 over voldoende gegevens beschikte om te kunnen gewagen van een kennisneming van de feiten in de zin van de tuchtwet. Volgens de inspecteur-generaal beschikte de korpschef in deze zaak slechts over voldoende gegevens op 15 juni 2011, op het ogenblik dat de vooronderzoeker zijn verslag, waaruit de ware aard en omvang van het verzuim voor het eerst bleek, aan de korpschef bezorgde.

4.1.1.3 Beoordeling:

Artikel 56, 1ste lid van de TWP bepaalt onder meer dat de tuchtoverheid over zes maand beschikt nadat zij kennis heeft genomen van de feiten om het inleidend verslag te betekenen aan het personeelslid. Bij ontstentenis daarvan kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.

De termijn bepaald bij artikel 56 TWP begint te lopen de dag nadat een bevoegde tuchtoverheid kennis heeft genomen van de feiten.

In deze zaak heeft de gewone tuchtoverheid, in tegenstelling tot wat zij aangeeft, slechts kennis genomen van de feiten op 15 juni 2011 op het ogenblik dat haar de ware toedracht van de feiten werd onthuld door het haar toegezonden verslag van de vooronderzoeker. Vóór die datum beschikte de korpschef weliswaar over bepaalde elementen die bepaalde vermoedens toelieten, maar niet over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens om te beslissen dat INP Creten zich in die mate misdragen had dat zij mogelijk tuchtrechtelijk diende bestraft te worden. Een gebrek aan overeenstemming tussen de gegevens op het dienstbulletin en de vaststellingen die door de dienstchef worden gedaan leidt nu eenmaal niet automatisch tot een tuchtvervolgning.

De tuchtoverheid kon dan ook een inleidend verslag betekenen tot 15 december 2011 om 24.00 uur.

Verzoekster geeft zelf toe dat zij kennis heeft gekregen van het inleidend verslag op 28 september 2011, ruimschoots binnen de termijn van 6 maanden bepaald bij artikel 56, 1ste lid, TWP.

Dat verzoekster op 19 mei 2011 haar nieuwe wettelijke woonplaats heeft gemeld aan de dienst, wordt niet betwist.

De tuchtoverheid heeft het inleidend verslag toegestuurd aan de vroegere woonplaats van verzoekster, woonplaats van haar moeder. Verzoekster houdt voor het inleidend verslag dat aan haar vroegere woonplaats aangeboden werd, nooit te hebben ontvangen ook al werd volgens de gegevens van bpost een eerste aangetekende zending uitgereikt op 22 augustus 2011 en een tweede op 24 augustus 2011.

De hogere tuchtoverheid heeft bpost ondervraagd over de identiteit van de persoon aan wie de aangetekende zendingen, respectievelijk afgegeven aan de post op 19 en 22 augustus 2011, werden uitgereikt op 22 en 24 augustus 2011. Dat geschiedde op aandringen van de tuchtraad. Op 4 januari 2012 heeft bpost gemeld dat de gegevens m.b.t deze aangetekende zendingen door de fusionering en de verhuis van Lubbeek-mail naar Aarschot-mail onvindbaar zijn.

Verzoekster stelt dat zij vroeger samenwoonde met haar moeder maar zij nu met deze in onmin leeft omdat verzoekster bij de echtscheiding de kant van haar vader koos.

Deze uitleg neemt voor waar aan dat de postbode tweemaal een fout heeft begaan door de aangetekende zendingen op 22 en 24 augustus 2011 te overhandigen aan een persoon die niet over een volmacht beschikt om deze zendingen in ontvangst te nemen. Daarbij stelt zich de vraag of de moeder door de gewoonte niet minstens over een schijnmandaat beschikte.

Ook wordt voor waar aangenomen dat de moeder van verzoekster deze twee zendingen heeft achtergehouden.

Deze uitleg bevreemdt in de mate dat twee andere aangetekende zendingen, aangeboden op 18 en 19 augustus 2011 op hetzelfde adres en waarmee haar kennis werd gegeven van de adiëring van de hogere tuchtoverheid, wel door haar werden ontvangen zoals blijkt uit de ontvangstbewijzen opgevraagd door de hogere tuchtoverheid op vraag van de tuchtraad.

Hierover ondervraagd tijdens de zitting stelt verzoekster dat de twee zendingen, die het inleidend verslag bevatten, haar niet bereikten omdat zij werden afgegeven aan haar moeder die echter niet over een volmacht beschikt, en dat haar moeder heeft nagelaten haar deze zendingen te overhandigen.

Wat de twee zendingen betreffende de adiëring van de hogere tuchtoverheid betreft, stelt zij dat de postbode op 18 augustus 2011 de eerste zending niet heeft kunnen overhandigen en een bericht in de brievenbus heeft

achtergelaten. Haar moeder heeft vervolgens het bericht van de postbode in de bus van haar nieuwe woonplaats gestoken waardoor zij de zending de volgende dag (19 augustus 2011 om 09.47 uur) kon gaan afhalen op het postkantoor. Wat de tweede zending betreft verklaart zij dat deze zending door haar moeder werd ontvangen.

Het is ongerijmd voor te houden dat de moeder van verzoekster, met wie ze in onmin zou leven, zich de moeite getroost heeft om nog de dag zelf of de volgende ochtend een bericht van de postbode dat een aangetekend schrijven vruchteloos werd aangeboden, wel te bezorgen aan haar dochter en dit niet zou gedaan hebben met de drie andere aangetekende brieven, die zij voor ontvangst zou getekend hebben. Deze uitleg is ongeloofwaardig zodat het scenario als ‘vrijwel onmogelijk’ kan worden bestempeld.

Veel waarschijnlijker is dat de postbode geen fout gemaakt heeft, maar de bestemming van de aangetekende zendingen, een gevolmachtigde of minstens iemand die zich als gevolmachtigde gedroeg heeft aangetroffen op het adres van de moeder van verzoekster. De beweerde onmin is niet aangetoond en zelfs als er onmin was is het uitermate onwaarschijnlijk dat dit aan de postbode zou zijn verteld.

Ook al wordt, door een falen van de postdiensten, het formeel bewijs niet geleverd dat verzoekster kennis kreeg van de aangetekende zendingen, die het inleidend verslag bevatten, toch toont de hogere tuchtoverheid, door vermoedens die zich steunen op de mededelingen opgegeven door de postdiensten, aan dat de zendingen aan verzoekster werden uitgereikt, en dat verzoekster kennis heeft genomen van deze zendingen zoals zij ook kennis nam van de aangetekende zending die de adiëring bevatte en die in dezelfde periode werden toegezonden aan hetzelfde adres.

[...]

4.1.3 Derde middel:

4.1.3.1 Verzoekster stelt dat haar rechten van verdediging werden miskend omdat de hoorplicht werd miskend.

4.1.3.2 Beoordeling:

Verzoekster stelde geen verweerschrift op voor de tuchtoverheid en vroeg evenmin tijdig om te worden gehoord. Op 28 september 2011 ontvangt zij een kopie van het tuchtdossier en op 3 oktober 2011 mandateert zij de heer Stijn Kwanten. Deze heeft het verzoek tot heroverweging opgesteld. Vermits de aanvraag om gehoord te worden slechts na 22 september 2011 werd gesteld is zij laattijdig en diende de hogere tuchtoverheid er niet op in te gaan.

Reeds op 14 september 2011 werd de vertegenwoordiger van verzoekster er schriftelijk over ingelicht dat de tuchtoverheid, vertrouwend op de

inlichtingen die door bpost werden verstrekt, ervan uitging dat het inleidend verslag aan verzoekster was uitgereikt op 19 en 22 augustus 2011 en dat de periode om aan te vragen om gehoord te worden door de tuchtoverheid liep vanaf 23 augustus 2011.

Desondanks wachtte de tuchtverdediger tot 28 september 2011 om te vragen om gehoord te worden.

In zijn brief van 21 september 2011 stelt de vertegenwoordiger van verzoekster dat zij op vakantieverlof in het buitenland is. De begin- en de einddatum van deze vakantie zijn niet opgegeven zodat niet wordt aangetoond dat verzoekster al met vakantie in het buitenland was op de dag dat de brief toegezonden door de tuchtoverheid aan haar vertegenwoordiger door deze ontvangen werd.

Vakantie in het buitenland mag op vandaag, met de moderne communicatiemiddelen met, vrijwel steeds, de volledige bereikbaarheid van eenieder waar ook, niet zo maar als beletsel worden aangewend om onbereikbaarheid voor te wenden. Een politieambtenaar die geconfronteerd is met een tuchtvervolgning moet met een eventuele onbereikbaarheid in het buitenland rekening houden en ervoor zorgen dat hij bereikbaar blijft en tijdig kan reageren.

Zie het arrest nr. 166.657 van 15 januari 2007 waarin wordt gesteld dat een afwezigheid uit de woning om vakantieredenen geen overmacht uitmaakt; dat een ambtenaar, die in een tuchtprocedure betrokken is, er zich moet aan verwachten dat hij van het bestuur berichten ontvangt die een stipte reactie vergen en dat hij bijgevolg zijn voorzorgen moet nemen om tijdig te kunnen reageren op mededelingen van het bestuur; dat verzoekster zelf de gevolgen moet dragen van het laattijdig in ontvangst nemen van het voorstel van tuchtstraf dat de verwerende partij hem (haar) medegedeeld heeft.

Ook de afwezigheid van een geformaliseerd mandaat of van het tuchtdossier kan niet als uitleg dienen want op 28 september, datum waarop de tuchtverdediger vraagt om gehoord te worden waren evenzeer noch het ene noch het andere voorhanden. Een mandaat dient trouwens niet te worden geformaliseerd als het niet is betwist.

Het was voor de tuchtverdediger dan ook zeer goed mogelijk, aangenomen dat hij pas op 14 september werd ingelicht door de tuchtoverheid, om vóór het verlopen van de termijn die door de tuchtoverheid was opgegeven als zijnde de termijn van artikel 38 quater ZVVP, een aanvraag om gehoord te worden, te formuleren.

De tuchtoverheid handelde niet onredelijk door ervan uit te gaan, voortgaande op de gegevens haar verstrekt door bpost dat niet mocht worden ingegaan op de laattijdige vraag om gehoord te worden gelet op de zeer korte

termijn waarover zij beschikt om het voorstel tot zware tuchtstraf op te stellen en er kennis van te geven aan verzoekster.

[...]

4.1.5 Vijfde middel:

4.1.5.1 Verzoekster stelt dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden omdat INP Goethals en HINP Verstraeten zich in eenzelfde situatie bevonden omdat zij evenzeer als verzoekster en INP Elcus diensttijd hebben doorgebracht op het privéadres van deze laatste.

4.1.5.2 Beoordeling:

Het gelijkheidsbeginsel verplicht het bestuur om in tuchtzaken, wanneer de beoordelingselementen waarmee de tuchtoverheid rekening heeft gehouden dezelfde zijn, behoudens een deugdelijke verantwoording, tot dezelfde opstelling in onderscheiden tuchtvervolgingen. In deze zaak zijn de beoordelingselementen niet dezelfde, al was het maar omdat INP Creten de privéwoning van INP Elcus veel vaker bezocht dan de andere thans door haar als geviseerde collegae.

4.1.6 Zesde middel:

4.1.6.1 Volgens verzoekster werd art. 32 TWP geschonden omdat de beslissing van de GTO om te adiëren onbehoorlijk werd gemotiveerd omdat de GTO na heeft gelaten aan te geven waarom juist de feiten ernstig zijn (en) waarom ze een zware tuchtstraf verdienen.

4.1.6.2 In de acte van adiëring van de hogere tuchtoverheid opgesteld op 16 augustus 2011 heeft de korpschef een uitvoerige beschrijving gegeven van de feiten en er verzoekster op gewezen dat door haar manier van handelen zij in totaal zonder enige professionele redenen 13.30 diensturen doorgebracht heeft op het privéadres van haar collega Elcus, zonder dit te vermelden op haar dienstbulletins, waarop fictieve vermeldingen werden genoteerd; zij meer dan eens de reglementaire maaltijdpauze ruim heeft overschreden terwijl zij diensttijd aanrekende en zij minstens eenmaal onvoldoende snel kon reageren op een oproep via muurtelefoon.

Daarop heeft de GTO vastgesteld dat deze feiten mogelijk, gelet op hun aard en hun ernstig karakter, een zware tuchtstraf kunnen genereren.

Deze motivering is zeer behoorlijk. Door de opsomming van de feiten en de uiteenzetting van hun gevolgen geeft de GTO de redenen op waarom zij de hogere tuchtoverheid heeft gevat.

Hoe dan ook kan de beslissing om te adiëren in de regel geen schade berokkenen aan verzoekster omdat de hogere tuchtoverheid, die gevat wordt door de gewone tuchtoverheid, over de volheid van bevoegdheid beschikt. De gebrekkige motivering van deze beslissing kan door verzoekster slechts worden

ingeroepen en kan de regelmatigheid van de procedure slechts beïnvloeden indien zou zijn aangetoond dat het gebrek, de beslissing van de hogere tuchtoverheid in het nadeel van verzoekster zou hebben beïnvloed. Enig gebrek wordt zelfs niet aangetoond.

[...]”.

3.12. Op 8 maart 2012 beslist het politiecollege, in navolging van het advies van de tuchtraad, om de verzoekster de zware tuchtstraf van de “schorsing bij tuchtmaatregel voor een duur van één week” op te leggen. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekster voert de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de hoorplicht zoals omschreven in artikel 29 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: de tuchtwet).

Zij stelt dat de tuchtoverheid ten onrechte heeft geoordeeld dat haar vraag om gehoord te worden laattijdig is nu de tuchtoverheid zelf voor die laattijdigheid verantwoordelijk is. Zij betoogt dat de betekening van het inleidend verslag niet rechtsgeldig is gebeurd daar de tuchtoverheid zowel op 19 augustus 2011 als op 22 augustus 2011 het verslag naar haar vorige adres heeft verstuurd en dat zij, ingevolge deze onachtzaamheid van de tuchtoverheid, niet in staat was om tijdig te vragen om gehoord te worden. De omstandigheid dat zij later voor de tuchtraad haar verweer kon laten gelden doet aan het voorgaande geen afbreuk, aangezien een verhoor dat doorgaat wanneer de tuchtoverheid nog geen definitief standpunt heeft ingenomen een grotere waarborg is voor de rechten van

verdediging dan in een later stadium van de procedure wanneer de tuchtoverheid gevraagd wordt op een eerder ingenomen standpunt terug te komen.

5. De verwerende partij antwoordt dat het inleidend verslag op 19 augustus 2011 en 22 augustus 2011 werd verzonden, dat de termijn om te vragen om gehoord te worden derhalve op 22 september 2011 verstreek en dat de verzoekster binnen die termijn geen vraag tot horen heeft ingediend. Zij stelt dat de verzoekster ten onrechte beweert dat zij niet tijdig van het inleidend verslag op de hoogte werd gebracht aangezien uit de stukken van bpost blijkt dat de verzendingen wel degelijk werden ontvangen en dat minstens één van de stukken door de verzoekster voor ontvangst werd ondertekend. Voorts sluit zij zich aan bij het advies van de tuchtraad met betrekking tot dit middel – zie randnummer 3.11. –.

6. De verzoekster repliceert dat zij het inleidend verslag nooit heeft ontvangen doordat de tuchtoverheid met haar adreswijziging, die zij nochtans tijdig heeft meegedeeld, geen rekening heeft gehouden en dat zij ingevolge deze nalatigheid niet de kans kreeg om gehoord te worden. Zij wijst erop dat de verwerende partij geen enkel concreet gegeven aanbrengt waaruit blijkt dat zij de aangetekende zendingen tijdig heeft ontvangen, doch zich op loutere vermoedens steunt om te besluiten dat de zendingen de verzoekster effectief hebben bereikt. Nu de gegevens met betrekking tot de aangetekende zendingen bij bpost onvindbaar zijn en ook de postdiensten uitgaan van loutere vermoedens, wordt geen formeel bewijs geleverd dat zij effectief van de aangetekende zendingen kennis kreeg.

7. In haar laatste memorie stelt de verzoekster nog dat de termijn van dertig dagen om te vragen om gehoord te worden geen aanvang neemt met de kennisgeving van de aangetekende zendingen maar pas met de daadwerkelijke ontvangst ervan en dat zij over de volledige termijn van dertig dagen moet beschikken om een verweer in te dienen. Te dezen ligt evenwel geen enkel formeel bewijs van ontvangst voor en een begin van bewijs volstaat niet, aangezien dit slechts de nodige rechtskracht heeft wanneer het wordt aangevuld met één of

meerdere andere bewijsmiddelen en de verwerende partij deze niet kan voorleggen. De verwerende partij heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat de vraag tot horen laattijdig was.

Beoordeling

8. De verzoekster voert de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de hoorplicht zoals bepaald in artikel 29 van de tuchtwet.

9. De hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat in beginsel tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen. De hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is evenwel niet van toepassing wanneer -zoals te dezen- in de betrokken regelgeving expliciet een procedure inzake hoorplicht is voorzien.

De hoorplicht in de tuchtprocedure voor politieambtenaren wordt voorgeschreven door artikel 29, tweede lid, van de tuchtwet, en de modaliteiten ervan worden geregeld door de artikelen 8 en 9 van het koninklijk besluit van 26 november 2001 tot uitvoering van de tuchtwet (hierna: het koninklijk besluit van 26 november 2001). Voorts is te dezen ook nog artikel 38quater van de tuchtwet van belang. Deze bepalingen luiden:

-artikel 29, tweede lid, van de tuchtwet:

“Geen enkele straf mag worden uitgesproken zonder dat betrokkene ingelicht werd over zijn recht om mondeling gehoord te worden. De betrokkene en de getuigen worden door de bevoegde tuchtoverheid of door de door hem aangewezen overheid gehoord”.

-artikel 38quater van de tuchtwet:

“Het betrokken personeelslid of zijn verdediger dient zijn verweer in binnen dertig dagen na de dag volgend op de ontvangst van het inleidend verslag. Na deze termijn wordt het personeelslid geacht geen schriftelijk verweer te willen indienen”.

- artikel 8 van het koninklijk besluit van 26 november 2001:

“Het personeelslid dat gehoord wenst te worden bij toepassing van artikel 29, tweede lid, van de tuchtwet, vermeldt dit in zijn verweerschrift of dient een aanvraag, tegen ontvangstbewijs of bij een ter post aangetekende brief, in bij de bevoegde tuchtoverheid.

Het proces-verbaal van verhoor van het personeelslid, gehoord bij toepassing van het eerste lid, wordt toegevoegd aan het tuchtdossier bedoeld in artikel 4.

De datum en het uur van het verhoor bedoeld in het eerste lid, worden vastgelegd door de met het dossier belaste tuchtoverheid of de door haar aangewezen overheid”.

-artikel 9 van het koninklijk besluit van 26 november 2001:

“Het verhoor bedoeld in artikel 8 moet:

1° worden aangevraagd, in voorkomend geval in het verweerschrift, ten laatste vóór het einde van de termijn van dertig dagen bedoeld in artikel 35 of 38quater van de tuchtwet;

2° plaatsvinden vóór de beslissing van lichte tuchtstraf of het voorstel van zware tuchtstraf.

De procedure van verhoor schorst in geen geval de lopende tuchtprocedure”.

10. Uit voormelde bepalingen volgt dat de op de hogere tuchtoverheid rustende hoorplicht inhoudt dat de tuchtoverheid de tuchtrechtelijk vervolgde persoon moet inlichten over zijn recht om gehoord te worden en, indien de betrokkene daar binnen de dertig dagen na de dag volgend op de ontvangst van het inleidend verslag om vraagt, hem moet horen alvorens een beslissing aangaande de tuchtstraf te nemen.

11. Te dezen heeft de verzoekster op 28 september 2011 gevraagd om te worden gehoord. Aan de orde is de vraag of de tuchtoverheid op goede

gronden heeft geoordeeld dat de termijn van dertig dagen om te vragen om gehoord te worden overschreden is en dienvolgens verzoeksters vraag terecht heeft afgewezen.

Het inleidend verslag is door de tuchtoverheid aan de verzoekster verzonden met een aangetekend schrijven van 19 augustus 2011 en een tweede aangetekend schrijven van 22 augustus 2011. Blijkens de “e-tracker”-documenten werd de eerste aangetekende zending uitgereikt op 22 augustus 2011 en de tweede aangetekende zending aangeboden op 23 augustus 2011 en uitgereikt op 24 augustus 2011.

De aangetekende zendingen, respectievelijk van 19 augustus 2011 en van 22 augustus 2011 die betrekking hebben op het inleidend verslag werden verstuurd naar wat volgens de verzoekster haar voormalig adres was, met name “Kalenberg, 16, 3210 Lubbeek”. De verzoekster voert in dat verband aan dat zij op 19 mei 2011 haar adreswijziging heeft overgemaakt aan het bestuur. Haar huidige adres is het volgende: “Kerkomsesteenweg, 316 A, 3370 Kerkom”. Het overmaken van de adreswijziging wordt door de verwerende partij niet betwist.

12. In verband met de adreswijziging van de verzoekster dient evenwel te worden opgemerkt dat de verzoekster met aangetekende brieven van 17 en 18 augustus 2011 door de gewone tuchtoverheid werd op de hoogte gebracht van de adiëring van de hogere tuchtoverheid.

Voornoemde aangetekende brieven werden verstuurd naar het volgend adres: “Kalenberg, 16, 3210 Lubbeek”, waar de verzoekster woont of gewoond heeft met haar moeder.

Op 19 augustus 2011 heeft de verzoekster de aangetekende zending van 17 augustus 2011, houdende adiëring van de hogere tuchtoverheid, afgehaald op het postkantoor te Lubbeek. Op het afgiftebewijs van de aangetekende zending werd de naam en de voornaam van de verzoekster ingevuld,

voorafgegaan door haar handtekening. Dat de verzoekster zelf heeft ondertekend, blijkt uit de vergelijking met stuk nummer 10 van het administratief dossier, waarop de handtekening van de verzoekster voorkomt.

Op 18 augustus 2011 werd het bewijs van adiëring van de hogere tuchtoverheid een tweede maal aangetekend naar de verzoekster verstuurd. Ook dit aangetekend schrijven werd op 19 augustus 2011 afgehaald op hetzelfde postkantoor. Op het afgiftebewijs van 19 augustus 2011 komt de volledige identiteit van de verzoekster voor en een handtekening met vermelding van de familienaam Creten.

Bijgevolg mag ervan worden uitgegaan dat de verzoekster op de hoogte was van de adiëring van de hogere tuchtoverheid.

Wat het versturen van het inleidend verslag betreft met aangetekende zendingen, deelt de korpschef van de verzoekster per e-mail van 6 januari 2012 aan de voorzitter van de tuchtraad mee dat “Bpost niets [heeft] kunnen terugvinden”.

Uit de bijlagen van stuk nummer 25 van het administratief dossier blijkt, zoals gezegd, dat op 19 augustus 2011 en op 22 augustus 2011 het inleidend verslag aangetekend werd verstuurd naar het voormalig adres van de verzoekster.

Uit de e-tracker gegevens van bpost blijkt dat wat de eerste aangetekende zending betreft, zij werd uitgereikt in Lubbeek op 22 augustus 2011 op het adres Kalenberg 16, zijnde het voormalig adres van de verzoekster waar op dat ogenblik haar moeder woonde.

Uit voornoemde gegevens blijkt ook dat de tweede aangetekende zending met betrekking tot het inleidend verslag dat werd verstuurd op 22 augustus 2011 werd uitgereikt door bpost op 24 augustus 2011 op hetzelfde adres.

Uit de samenlezing van voornoemde gegevens betreffende de aangetekende verzendingen met betrekking tot de adiëring van de hogere tuchtoverheid met de gegevens die betrekking hebben op het aangetekend versturen van het inleidend verslag blijkt dat er een reeks feitelijke vermoedens zijn die gelden als overeenstemmende aanwijzingen die toelaten aan te nemen dat de verzoekster de aangetekende zendingen met het inleidend verslag, zo al dan niet onmiddellijk en rechtstreeks zelf, dan toch kort volgend op de aanbidding ervan, en derhalve tijdig in ontvangst heeft genomen.

Bovendien meldt de tuchtverdediger van de verzoekster zijn tussenkomst op 12 september 2011 en op 14 september 2011 deelt de hogere tuchtoverheid aan de tuchtverdediger mee dat “sinds 23 augustus 2011 de (...) periode van 30 dagen voor verweer (loopt)”. Bijgevolg kon de verzoekster tijdig een vraag om gehoord te worden of een schriftelijk verweer indienen.

Desalniettemin werd nog gewacht tot 28 september 2011 door de tuchtverdediger van de verzoekster om een verzoek om te worden gehoord te formuleren, zodat de termijn van 30 dagen, op voornoemde datum verstreken was. Dat het schriftelijk mandaat van de verzoekster aan de tuchtverdediger dateert van 3 oktober 2011 doet hieraan niets af, vermits een mandaat niet dient te worden geformaliseerd, als het niet wordt betwist, wat *in casu* het geval is. Het staat bovendien feitelijk vast dat de tuchtverdediger is tussengekomen vóór de formalisering van zijn schriftelijk mandaat.

13. Uit wat voorafgaat volgt dat de tuchtoverheid terecht heeft geoordeeld dat verzoeksters vraag om gehoord te worden laattijdig was en dat er dienvolgens aan kon worden voorbijgegaan.

14. Het middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

15. De verzoekster voert de schending aan van artikel 32 van de tuchtwet doordat de gewone tuchtoverheid bij het adiëren van de hogere tuchtoverheid niet heeft gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat een zware tuchtstraf gerechtvaardigd is. De gewone tuchtoverheid stelt wel dat “de vastgestelde feiten van die aard zijn dat ze het voorwerp kunnen uitmaken van een zware tuchtstraf” maar dat is een algemene en nietszeggende beoordeling.

16. De verwerende partij werpt op dat de verzoekster geen belang heeft bij het middel aangezien de hogere tuchtoverheid overeenkomstig artikel 38 van de tuchtwet de zaak ook zelf naar zich kon toetrekken en voorts omdat zowel de hogere tuchtoverheid als de tuchtraad omstandig hebben uiteengezet waarom een zware tuchtstraf vereist was.

Voorts wijst zij erop dat de gewone tuchtoverheid in haar nota tot adiëring van de hogere tuchtoverheid wel degelijk heeft gemotiveerd waarom de feiten voor een zware tuchtstraf in aanmerking kwamen nu de gewone tuchtoverheid omstandig de feiten, de omstandigheden en de gevolgen heeft uiteengezet en vervolgens heeft besloten dat de feiten, gelet op hun aard en hun ernstig karakter, een zware tuchtstraf kunnen genereren.

17. In haar memorie van wederantwoord wijst de verzoekster er vooreerst op dat de hogere tuchtoverheid de zaak niet zelf naar zich heeft toegetrokken maar door de gewone tuchtoverheid werd geadieerd, zodat de exceptie geput uit een gebrek aan belang bij het middel faalt.

Voorts repliceert zij dat de brief van 17 augustus 2011 die de gewone tuchtoverheid aan de hogere tuchtoverheid heeft gestuurd, geen motivering bevat die op haar concrete situatie is toegespitst. Enkel wijzen op “de aard” en het “ernstig karakter” is een algemene boutade en de formulering “de vastgestelde feiten zijn van die aard dat ze het voorwerp kunnen uitmaken van een zware tuchtstraf” is een loutere stijlformule die niet volstaat als motivering.

18. In haar laatste memorie benadrukt de verzoekster dat er voor het adïëren van de hogere tuchtoverheid wel degelijk vormvoorschriften bestaan en dat de in artikel 32, vierde lid, van de tuchtwet voorgeschreven vereiste van motivering ertoe strekt haar rechten te waarborgen en “haar expliciet in kennis te stellen van de redenen waarom de hogere tuchtoverheid afwijkt van het advies van de gewone tuchtoverheid”. Enkel daardoor kan zij terdege worden geïnformeerd en de eindbeslissing op zinnige wijze aanvechten. De door de gewone tuchtoverheid opgenomen motivering bestaat enkel uit algemeenheden die van toepassing zijn op een groot aantal tekortkomingen en volstaat dus niet. Er wordt immers “niet duidelijk gemaakt om welke reden een zwaardere straf wordt toegekend, en om welke reden die motieven als doorslaggevend worden beschouwd en ze prevaleren op de zienswijze van de gewone tuchtoverheid”.

Beoordeling

19. Artikel 32, vierde lid, van de tuchtwet luidt:

“Oordeelt de gewone tuchtoverheid dat de feiten in aanmerking komen voor een zware tuchtstraf, dan verzendt zij het inleidend verslag met alle stukken van het dossier naar de hogere tuchtoverheid. Tegelijkertijd deelt ze haar de redenen mee waarom zij meent dat de feiten van aard zijn om te worden gestraft met een zware tuchtsanctie”.

20. Het vatten van de hogere tuchtoverheid, geregeld in artikel 32, vierde lid, van de tuchtwet, is geen stap in de eigenlijke tuchtprocedure, die de afloop van de tuchtprocedure bepaalt. De hogere tuchtoverheid kan namelijk, nadat zij door de gewone tuchtoverheid in kennis is gesteld van feiten die mogelijk een

tuchtvergriep uitmaken, nog elke beslissing nemen, inclusief de beslissing om geen tuchtprocedure in te leiden. Het adieren van de hogere tuchtverheid brengt dan ook geenszins een wijziging aan in de rechtstoestand van de betrokkene.

21. Bovendien wordt vastgesteld dat de gewone tuchtverheid in haar beslissing van 16 augustus 2011 – de verzoekster wijst ten onrechte enkel op de brief van 17 augustus 2011 – een omstandige uiteenzetting geeft van enerzijds de feiten en omstandigheden en anderzijds van de gevolgen en vervolgens stelt dat rekening houdend met de feitelijke elementen van het dossier, de feiten mogelijks, gelet op hun aard en hun ernstig karakter, een zware tuchtstraf kunnen genereren. Een dergelijke motivering volstaat en het middel mist bijgevolg feitelijke grondslag.

22. Het middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

23. De verzoekster voert de schending aan van artikel 37 van de tuchtwet doordat zij de beslissing tot adiering van de hogere tuchtverheid niet heeft ontvangen. Zij wijst erop dat de gewone tuchtverheid gebruik heeft gemaakt van een aangetekende brief om de beslissing tot adiering mee te delen, maar niet kan bewijzen dat de aangetekende zendingen haar effectief hebben bereikt. Zij ontkent ten stelligste dat zij de aangetekende zendingen heeft opgehaald en wijst erop dat het schrijven van bpost van 4 januari 2012 ter zake geen uitsluitel geeft, nu in het bewuste bericht wordt gesteld:

“Lubbeek Mail is gefusioneerd en verhuisd naar Aarschot Mail. De handtekening van de aangetekende zendingen met barcode 010541288500452621110025798421 en 010541288500452621110025798422 is onvindbaar”.

Zij merkt ten slotte nog op dat de verwerende partij -ofschoon zij overeenkomstig artikel 37 van de tuchtwet daar de mogelijkheid toe heeft- heeft nagelaten om haar de genomen beslissing persoonlijk te laten overhandigen, ook nadat de verwerende partij door haar op de hoogte was gebracht dat zij geen verder nieuws over een eventuele maatregel had.

24. De verwerende partij antwoordt dat zij niet dient te bewijzen dat de aangetekende zending de verzoekster heeft bereikt aangezien artikel 57ter van de tuchtwet het vermoeden instelt dat stukken die tweemaal aan het personeelslid werden voorgelegd als medegedeeld worden beschouwd. Voorts verwijst zij naar haar weerlegging van het eerste middel.

25. De verzoekster repliceert dat de verwerende partij artikel 57ter van de tuchtwet enkel kan inroepen indien de aanzeggingen regelmatig – dit wil zeggen naar het juiste adres – zouden zijn gestuurd. De aangetekende zendingen zijn evenwel naar haar vorig adres gestuurd en er ligt geen enkel bewijs voor waaruit blijkt dat deze haar tweemaal werden voorgelegd.

26. In haar laatste memorie stelt de verzoekster dat de handtekeningen waarnaar in het schrijven van 4 januari 2012 van bpost wordt verwezen niet het bewijs leveren dat zij de aangetekende zendingen in ontvangst heeft genomen. Eén van de handtekeningen is onleesbaar en op de andere aangetekende zending werd de naam “Creten” enkel neergeschreven. Hieruit afleiden dat de zending de verzoekster heeft bereikt is een te snel getrokken conclusie, zonder enig bewijs.

Beoordeling

27. Artikel 37, eerste lid, van de tuchtwet luidt als volgt:

“Op grond van het volledige dossier en het verweer, deelt de gewone tuchtoverheid, bij afgifte tegen ontvangstbewijs of bij een ter post aangetekende brief, aan het betrokken personeelslid de uitspraak mee. De uitspraak kan ofwel zijn dat zij beslist heeft geen tuchtstraf op te leggen, ofwel dat zij beslist heeft de

zaak aanhangig te maken bij de hogere tuchtoverheid, ofwel dat zij beslist heeft één van de lichte tuchtstraffen op te leggen. De uitspraak wordt uiterlijk vijftien dagen na het einde van de in artikel 35 bedoelde termijn van dertig dagen, meegedeeld aan het betrokken personeelslid”.

28. Te dezen diende de gewone tuchtoverheid haar beslissing tot adiëring van de hogere tuchtoverheid aan de verzoekster mee te delen, en dit ofwel bij afgifte tegen ontvangstbewijs ofwel bij een ter post aangetekende brief.

De gewone tuchtoverheid heeft haar beslissing tot adiëring meegedeeld met een aangetekende zending van 17 augustus 2011 en een tweede aangetekende zending van 18 augustus 2011. Beide zendingen werden evenwel verstuurd naar verzoeksters vorig adres.

29. De verzoekster betwist deze zendingen daadwerkelijk te hebben ontvangen en verwijst in dat verband naar een passage uit de brief van bpost van 4 januari 2012 waarin wordt gesteld dat ingevolge de fusie en verhuis van Lubbeek-Mail de handtekeningen van de aangetekende zendingen met barcode 010541288500452621110025798421 en 010541288500452621110025798422 onvindbaar zijn.

Voormelde aangetekende zendingen hebben evenwel betrekking op het versturen van het inleidend verslag aan de verzoekster. De beslissing tot adiëring van de hogere tuchtoverheid is gebeurd met aangetekende zendingen 01054128850045621110025798415 en 010541288500452621110025798417 en over deze zendingen wordt in dezelfde brief van 4 januari 2012 gesteld dat zij door de verzoekster in ontvangst zijn genomen en dat een kopie van de handtekening in bijlage te vinden is. Uit de bijlage blijkt inderdaad dat beide aangetekende zendingen in naam van de verzoekster werden ondertekend – één ervan zelfs duidelijk met de handtekening van de verzoekster –. De verzoekster heeft deze stukken niet van valsheid beticht. Er kan dan ook genoegzaam worden aangenomen dat minstens één van de twee aangetekende zendingen van 17 en 18 augustus 2011 de verzoekster wel degelijk heeft bereikt en dat dienvolgens

voldaan is aan de door artikel 37, eerste lid, van de tuchtwet voorgeschreven mededeling.

30. Het middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

31. De verzoekster voert de schending aan van artikel 56 van de tuchtwet. Zij stelt dat de tuchtraad – hierin bijgevalen door de hogere tuchtoverheid – ten onrechte heeft geoordeeld dat 15 juni 2011 – de datum waarop de gewone tuchtoverheid het verslag van de voorafgaand onderzoeker heeft ontvangen – de datum van kennisneming van de feiten is en dat de verwerende partij deze datum enkel als uitgangspunt heeft genomen om te vermijden dat de verjaringstermijn verlopen zou zijn. De verzoekster is daarentegen van oordeel dat 4 maart 2011 – de datum van mededeling van het informatieverslag aan de korpschef – de datum van de kennisneming van de feiten is aangezien er vanaf dat ogenblik geen twijfel meer was dat haar een tekortkoming in haar dienstuitoefening wordt verweten. Op 4 maart 2011 kon de korpschef zich een oordeel vormen over de noodzaak en opportuniteit om tegen haar een tuchtprocedure te starten en het is dan ook die datum die als uitgangspunt voor de berekening van de termijn van zes maanden moet worden genomen.

32. De verwerende partij merkt vooreerst op dat het inleidend verslag aangetekend werd verzonden op 19 en 22 augustus 2011 en op 22 en 24 augustus 2011 ontvangen, zodat de verzoekster, zelfs indien geoordeeld zou worden dat 4 maart 2011 de datum van kennisneming van de feiten is, zij wel degelijk binnen de zes maanden in kennis werd gesteld van het inleidend verslag.

Voorts stelt zij dat de gewone tuchtoverheid op 4 maart 2011 enkel over het informatieverslag van 22 februari 2011 beschikte en dat het pas na

de ontvangst van het verslag van de voorafgaand onderzoeker van 15 juni 2011 was dat de gewone tuchtoverheid kennis had van de feiten die aanleiding konden geven tot een tuchtstraf. In dat verband verwijst zij ook naar de beoordeling van dit middel door de tuchtraad -zie randnummer 3.11 (4.1.1.3.)-.

In ondergeschikte orde betoogt zij nog dat luidens artikel 56 van de tuchtwet de verjaringstermijn een aanvang neemt nadat de bevoegde tuchtoverheid van de feiten kennis heeft genomen en dat te dezen de hogere tuchtoverheid kennis nam van de feiten door de adiëring door de gewone tuchtoverheid op 16 augustus 2011.

33. De verzoekster repliceert dat de gewone tuchtoverheid door middel van het informatieverslag van 22 februari 2011 dat zij op 4 maart 2011 heeft ontvangen, precies wist welke feiten haar ten laste werden gelegd en op dat ogenblik perfect in staat was om de situatie in te schatten en zich een oordeel te vormen over het bestaan van een tuchtinbreuk, over de opportuniteit van een vervolging en over de zwaarte van de straf zodat die datum als uitgangspunt genomen moet worden voor het bepalen van de verjaringstermijn. Ten onrechte stelt de tuchtraad – hierin bijgevalen door de verwerende partij – dat het louter om bepaalde elementen of vermoedens gaat, het gaat wel degelijk om voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens. Bovendien worden later geen andere feiten bekend.

34. In haar laatste memorie beklemt toont de verzoekster dat de korpschef op 4 maart 2011 over meer beschikte dan geruchten of vermoedens en zich op die datum een oordeel heeft gevormd over de noodzaak en de opportuniteit om de verzoekster een tuchtsanctie op te leggen zodat vanaf die datum de verjaringstermijn een aanvang heeft genomen.

Beoordeling

35. Artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet luidt:

“De betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid moet geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld”.

36. Van een kennisneming of vaststelling van tuchtfeiten in de zin van artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet is slechts sprake op het moment dat de tuchtoverheid met betrekking tot die feiten over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikt. Aldus wordt vermeden dat al te lichtzinnig, louter op basis van geruchten, speculaties of onzekere gegevens een tuchtprocedure wordt aangevat. Het is pas dan dat de verjaringstermijn bedoeld in artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet ingaat.

37. Op 4 maart 2011 werd de gewone tuchtoverheid van de verzoekster in kennis gesteld van het informatieverslag van 22 februari 2011. Dit informatieverslag bevat evenwel enkel gegevens die naar aanleiding van een eenmalige controle op 12 februari 2011 werden vastgesteld. Deze gegevens konden in hoofde van de gewone tuchtoverheid een vermoeden doen ontstaan dat de verzoekster mogelijks een tuchtinbreuk had begaan, doch de gewone tuchtoverheid beschikte daardoor niet over een volledig beeld van de feiten, laat staan over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens om te oordelen dat een tuchtprocedure tegen de verzoekster zich opdroeg. Dat is ook de reden dat de gewone tuchtoverheid – na de ontvangst van het informatieverslag – een voorafgaand onderzoeker heeft aangesteld en hem heeft belast met een onderzoek van de in het informatieverslag vermelde feiten teneinde een juist inzicht te verkrijgen in de feiten die mogelijks aan de verzoekster ten laste zouden kunnen worden gelegd.

Naar aanleiding van dit voorafgaand onderzoek werd een verslag opgesteld dat op 15 juni 2011 door de gewone tuchtoverheid werd

ontvangen. Het is in dit verslag dat een volledig overzicht en een precieze weergave wordt gegeven van de feiten die aan de verzoekster ten laste kunnen worden gelegd. Pas vanaf de kennisname van dit verslag was de gewone tuchtoverheid in staat om de situatie precies in te schatten en om zich een oordeel te vormen over het bestaan van een tuchtinbreuk, over de opportuniteit van een vervolging en over de zwaarte van de straf.

Het is dan ook de datum van 15 juni 2011 die als uitgangspunt genomen moet worden voor de in artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet vermelde verjaringstermijn voor de betekening van het inleidend verslag.

38. Het inleidend verslag is door de tuchtoverheid aan de verzoekster verzonden met een aangetekend schrijven van 19 augustus 2011 en een tweede aangetekend schrijven van 22 augustus 2011. Blijkens de “e-tracker”-documenten werd de eerste aangetekende zending uitgereikt op 22 augustus 2011 en de tweede aangetekende zending aangeboden op 23 augustus 2011 en uitgereikt op 24 augustus 2011. Bij het onderzoek van het eerste middel is gebleken dat er een reeks feitelijke vermoedens zijn die gelden als overeenstemmende aanwijzingen die toelaten aan te nemen dat de betekening van het inleidend verslag binnen de in artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet voorziene termijn is gebeurd.

39. Het middel is ongegrond.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

40. De verzoekster voert de schending aan van het gelijkheidsbeginsel doordat ook andere personeelsleden een deel van hun diensttijd doorbrachten op een privéadres – hetgeen blijkt uit het informatieverslag

van 22 februari 2011 –, terwijl enkel zij en een collega tuchtrechtelijk werden vervolgd.

Voorts stelt zij dat uit de omstandigheid dat de feiten niet aan de andere personeelsleden ten laste werden gelegd, blijkt dat de feiten geenszins als ernstig worden beschouwd en dat het opleggen van een schorsing voor de duur van één week een te zware straf is.

41. De verwerende partij betwist dat er personeelsleden zouden zijn die handelden zoals de verzoekster maar aan wie geen tuchtstraf werd opgelegd.

42. In haar memorie van wederantwoord blijft de verzoekster bij haar stelling dat ook andere personeelsleden diensttijd op een privéadres hebben doorgebracht terwijl hen geen tuchtstraf werd opgelegd.

Beoordeling

43. Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat personen die zich in dezelfde situatie bevinden, op dezelfde wijze behandeld moeten worden. Het gelijkheidsbeginsel kan slechts geschonden zijn indien in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er voor deze ongelijke behandeling een objectieve verantwoording bestaat.

44. De verzoekster vergelijkt haar situatie met deze van enkele van haar collega's. Het blijkt weliswaar dat ook deze collega's een deel van hun diensttijd op een privéadres hebben doorgebracht en dat zij hiervoor niet tuchtrechtelijk werden vervolgd. Niettemin wordt vastgesteld dat deze collega's zich niet in dezelfde situatie als de verzoekster bevinden. Zo blijkt dat de verzoekster zich vaker dan de bewuste collega's aan de feiten schuldig heeft gemaakt en dat ten aanzien van bepaalde van die collega's ook nog andere elementen meespeelden die niet op de verzoekster betrokken kunnen worden – zo heeft één van de collega's die zodanig met de feiten verveeld zat het initiatief

genomen om de feiten te melden –. Twee andere politieambtenaren zijn slechts eenmaal op het privéadres van een collega van de verzoekster geweest tijdens hun diensttijd om tijdens een koude winternacht een kop koffie te drinken. Ten aanzien van een andere politieambtenaar was het nutteloos nog een tuchtprocedure op te starten, gelet op zijn pensionering.

Bijgevolg werd het gelijkheidsbeginsel niet geschonden.

45. Uit wat voorafgaat volgt, dat de omstandigheid dat bepaalde van verzoeksters collega's niet tuchtrechtelijk werden vervolgd, niet aantoonde dat de feiten in hoofde van de verzoekster niet ernstig zijn en de aan haar opgelegde tuchtsanctie niet kunnen verantwoorden.

46. Het middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 17 september 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Daniël Moons,	staatsraad, wnd. voorzitter,
Geert Debersaques,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Daniël Moons